

Vlastimil Sobota:

O PROJEDNÁNÍ POZŮSTALOSTI STRANAMI.

Úvodem pokládáme za nutné, ovšem co nejstručněji, vylíčiti historický vývoj.¹⁾ Projednání pozůstalosti nebylo známo dřívějšímu zákonodárství, nýbrž platila zásada, aspoň pokud vyšších stavů se tkne, že dědici mohli svémocně se ujímati pozůstalosti. V Čechách a na Moravě teprve od roku 1640 byli dědicové v tomto svém právu omezováni a poněmhu bylo uzákonováno, že pouze soud jest oprávněn a musí z moci úřední zakročiti, aby pozůstalost přišla do pravých rukou a aby také zájem fiskální byl chráněn. Občanský zákon pak výslovně již normuje v § 797, že dědické právo se musí před soudem projednati a že soudem musí býti provedeno odevzdání pozůstalosti a stanoví výslovně, že nikdo nesmí svémocně dědictví zabrati.

Projednání pozůstalosti bylo pak upraveno císařským patentem z 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z., jenž v § 29 připustil také účast notářů při projednání pozůstalosti, rozsah jejich působnosti jest pak normován § 183 notářského řádu z 21. května 1855, čís. 94 ř. z. Podle litery a) tohoto zákonného předpisu může býti notářům uloženo, aby jako soudní komisaři sepisovali úmrtní zápisy (uzávěry) a provedli jiné úkony v pozůstalostním řízení — potřebné, při nichž nejde o soudní rozhodnutí.

Podle článku IX zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 Sb. z. a n., nastupuje notář dokonce na místo soudu, jenž se může pouze ze závažných důvodů usnésti, že pozůstalost převezme sám a nebo že převezme projednání pozůstalosti, jež odevzdal notáři. Tímto zákonným předpisem bylo dále i dědicům ponecháno na vůli, aby sami si projednali pozůstalost.

Článkem XII zák. z 8. června 1923, čís. 123 Sb. z. a n. byla shora uvedená novelisace zrušena a ponechán v podstatě původní zákonný stav normovaný §§ 28 a 29 nesp. pat.

Projednává tedy zásadně pozůstalosti soud, případně mohou aneb mají je také projednávat notáři jako soudní komisaři.

Podle § 29 odst. 3 nesp. pat. jest však dáno i nyní stranám na vůli, aby samy projednaly pozůstalost aneb daly ji projednati zmocněncem, podle zákona k tomu oprávněným.

Zákon používá výraz strany »místo výrazu dědicové«, bude tedy zapotřebí vzíti v úvahu, z jakého důvodu bylo výrazu strany použito.

Nejprve dlužno vzhledem k znění § 6 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n., ujasniti si, zda ustanovení § 29 nesp. pat. nebylo tímto pozdějším zákonem pozměněno.

V tomto směru lze sice snadno dáti odpověď zápornou, vzhledem ke znění § 53 odst. 1 zák. čís. 100 z roku 1931 Sb. z. a n., jež dále budeme nazývati zákonem o nesporném řízení, tím však ještě není vyloučeno, že pojmu strana dostalo se novým zákonným ustanovením širšího rozsahu, odpovídajícího pojmu účastník.

Přihlédněme nejprve ke znění § 34 zák. o nesp. říz., v němž jest použito také výrazu strana a z něhož by se dalo vyčísti, že účastník má obdob-

¹⁾ Srovnej z literatury zejména komentář dra Ferdinanda Schustera str. 65 a násl. a Mayr Harting, Dědické právo str. 77.

né právní postavení jako strana ve sporném řízení. Správnosti tohoto závěru nasvědčuje i znění důvodové zprávy k návrhu zákona o nesporném řízení, podle níž dlužno se přidržeti ustálené terminologie »účastník« za účelem rozlišení od sporného řízení, v němž jest používáno výrazu strana.

Logickým důsledkem shora uvedeného by byl další závěr, že výraz strana dlužno nahraditi výrazem účastník a že pak každý, kdo jest účastníkem nesporného, v našem případě pozůstalostního řízení, má právo projednati pozůstalost.

V praxi se také často vyskytují případy, v nichž se ponechává projednati pozůstalost nejen dědicům, nýbrž současně i odkazovníkům a dále i věřitelům, a to dokonce i v případech, kdy jim ani nelze přiznati postavení účastníka pozůstalostního řízení.

Podle našeho názoru jest však tento postup pochybený. Zákon o nesporném řízení jest zákonem upravujícím řízení nejen při projednávání pozůstalosti, nýbrž i v jiných případech. Proto bylo přirozeně nutným stanoviti pojem účastníka širě, aby jej bylo lze použiti ve všech případech, kdy má býti postupováno v nesporném řízení. (Arg. § 1 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.)

Dlužno tudíž pojem strana vykládati úže, vodítkem nám budou opět, jako jest tomu již u účastníka, předpisy hmotného práva, upravujícího dědicovou posloupnost. Účelem těchto norem jest v první řadě, aby byla zjištěna osoba právního nástupce zesnulého a aby tomuto se dostalo dědictví po zesnulém.

Lze tudíž za strany považovati po výtce pouze osoby, jímž má býti pozůstalost odevzdána ať již podle vůle zůstavitelovy či podle zákonné posloupnosti, jako jeho právním nástupcům.

Tímto právním nástupcem může býti po případě i odkazovník, pakliže dědic odmítne dědictví; tím si též vysvětlíme, proč při pozdější zákonné úpravě bylo použito místo výrazu dědici výrazu strany.

Řekli jsme, že zákon ponechává stranám na vůli, chtějí-li sami projednati pozůstalost. Mají tedy strany právo, aby pozůstalost samy projednaly, musí však navenek projevit, že tohoto práva chtějí použiti. Poněvadž zákon použil výrazu strany, musí všechny oprávněné osoby souhlasně prohlásiti, že toto své právo uplatňují, nepostačil by tedy projev pouze jednoho z dědiců a bylo by nutno projednati pozůstalost buď soudem aneb notářem. (Srovnej Sbírku n. s. čís. 17.609.)

K vůli úplnosti vezmeme též v úvahu, zda dotyčné právo přísluší opatrovníku pozůstalosti, zřízenému v případě, kdy dědic je neznámého pobytu aneb nespovědnému dědici.

Ze znění § 92 nesp. pat. vyplývá jasně, že v těchto případech jest dlužno zříditi soupis, jež nemůže poříditi sama strana (Arg. 93 nesp. pat.), jíž jest vyhrazeno pouze pořízení místopřísežného seznání jmění (§ 114 nesp. pat.)

Nutno tedy dospěti k závěru, že dotyčné právo nepřislúší opatrovníku dříve, dokud není pořízen inventář, tím se však nám vyskytne otázka, zda k dalšímu projednání pozůstalosti opatrovníku toto právo přísluší. Podle našeho názoru lze v tomto směru dáti odpověď jistivou, neboť jakmile byly spolehlivě zjištěny jednotlivé kusy majetku do dědictví patřícího, postačí sepsání inventáře k spolehlivému přezkoumání soudem, zda při dalším projednávání pozůstalosti bylo v zájmu nezletilců, resp. neznámých dědiců náležitě dbáno.

Jak z citace § 29 odst. 3 nesp. pat. vyplývá, není vůbec uložena stranám lhůta, do kdy mají prohlásiti, že chtějí samy projednati pozůstalost. Podle citovaného čl. IX. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 Sb. z. a n. mohly tak učiniti nejpozději do 14 dnů po tom, kdy se jim dostalo vyrozumění o úmrtí neb obsilky ku projednání pozůstalosti.

Vzhledem k shora uvedenému by bylo lze zastávati názor, že zákonodárce, poněvadž shora uvedenou lhůtu nepřevzal, nechtěl jakýmkoliv způsobem právo stran k uvedenému prohlášení časově omeziti.

Tomuto názoru však nelze přisvědčiti, uváží-li se dále, že úmyslem zákonodárce bylo zabrániti případným průtahům v pozůstalostním řízení, a to zejména těm, jež by vznikly odevzdáním »nevyhovujících« spisů soudu, jak bude dále dovozeno. Dále dlužno vzíti v úvahu, že strany mají pouze do určité doby zájem na tom, aby mohly samy nebo svým zmocněncem pozůstalost projednati. Jde jim zajisté ve většině případů hlavně o to, aby mohly ušetřiti náklady spojené s projednáním pozůstalosti u notáře aneb dosáhnouti co nejrychlejšího skončení pozůstalostního řízení.

Dospíváme tedy k závěru, že, i když zákonodárce určitou lhůtu nestanovil, vyplývá již ze samé povahy věci, že strana musí dotyčné prohlášení učiniti pokud možno nejdříve, takže k opožděnému projevu strany nebude lze soudu přihlížeti.

Včasnost dotyčného prohlášení lze ovšem posuzovati jen od případu k případu, zejména jest nutným uvážiti, zda jsou dány okolnosti, jež mohou odůvodniti, proč strana dotyčné prohlášení včas neučinila.

Ovšem jde spíše o theoretické úvahy. V praxi zajisté bude záležeti stranám na tom, aby učinily dotyčný projev vůle co nejdříve. V místech, kde pozůstalost bývá ihned po porřízení úmrtního zápisu odevzdávána k notářům k projednání pozůstalosti, učiní dotyčný projev strany ihned po úmrtním zápisu, resp. po tom, co se o delacním důvodu dozvedí. Prohlášení, že chtějí pozůstalost projednati samy, spojí pak přirozeně s dědickou přihláškou. V místech pak, kde strany bývají vyrozumívány soudem o nápadu dědictví a vyzývány současně k podání dědické přihlášky, učiní prohlášení o projednání pozůstalosti současně s přihláškou dědickou a to ve lhůtě soudem stanovené.

Zákon nestanoví, komu mají dědicové dotyčné prohlášení učiniti, poněvadž ustanovení čl. IX zák. čís. 161/21 Sb. z. a n., podle něhož měli dědici toto oznámení učiniti notáři, bylo zrušeno, jest příslušným opětně soud. V praxi bývá z opatrnosti dotyčné oznámení činěno jak u soudu tak u notáře.

Zákon praví, že jest stranám dáno na vůli, aby sepsaly výkazy a podání o projednání potřebné. Stranám tedy přísluší právo projednati pozůstalost pouze v užším slova smyslu, totiž sepsati místopřísežné sepsání jmění, pozůstalostní výkazy a výkaz o splnění poslední vůle případně ostatní podání, potřebná pro odevzdání pozůstalosti.

Oprávnění stran jest tedy značně užší nežli notářů, kterým přísluší pořizovati úmrtní zápisy a provésti dále veškeré úkony pozůstalostního řízení s tím omezením, že může jíti pouze o takové úkony, při nichž nejde o soudní rozhodnutí. [Arg. § 183, lit. a) not. ř.]

Ohledně dotyčných výkazů a podání dlužno pak zdůrazniti, že neslouží pouze k průkazům, že pozůstalost se dostala oprávněnému dědici a že byly splněny veškeré povinnosti uložené dědici zákonem nebo vůli zůstavitelovou (§ 149, lit. b) nesp. pat.), nýbrž že dotyčné spisy jsou určeny také pro

vyměřování dědických poplatků. (§ 26, odst. 1 cis. nař. z 15. září 1915, čís. 278 říš. zák.)

Při projednávání pozůstalosti nejde totiž pouze o to, aby splněna byla vůle zůstavitelova, nýbrž aby byly hájeny též zájmy fiskální. O splnění obou těchto předpokladů musí dbáti soud (případně notář), avšak i finančním úřadům jest umožněno, aby k zabezpečení svých zájmů účastnily se pozůstalostního řízení.

§ 8 zák. z 12. srpna 1921, čís. 337 Sb. jest uloženo dědicům, aby včas oznámili příslušnému finančnímu úřadu, a to aspoň 14 dnů předem, kdy a kde bude se konati jednání o pozůstalostním jmění, aby takto zabezpečeno bylo právo finančního úřadu zúčastniti se tohoto jednání.

Výklad a dosah tohoto zákonného ustanovení jest sporný. Zákon nejprve stanoví, že při pozůstalostech neprojednáváných soudem aneb veřejným notářem jako soudním komisařem, nabývá první dědická dohoda právní platnosti teprve po zaplacení nebo zajištění daně a poplatku nemovitostního, mluví tedy zákon nejprve o dědické dohodě a pak výslovně ukládá dotyčnou oznamovací povinnost dědicům.

Gramatický výklad tohoto zákonného předpisu by se zdál nasvědčovati, že zákon ukládá tuto oznamovací povinnost dědicům, neboť jinak by nemohlo dojíti k dědické dohodě, tedy nikoliv jednomu dědici. Dědicům by ovšem tato povinnost byla uložena bez ohledu na to, zda dojde k dědické dohodě či nikoliv, správnosti tohoto závěru nasvědčuje úvaha, že k dědické dohodě dochází pravidelně teprve po zjištění pozůstalostních aktiv a pasiv, tedy po sepsání místopřísežného seznání jmění.

Logickým však výkladem lze dospěti k závěru, že dotyčná oznamovací povinnost se týká případu, kdy dědici si projednávají pozůstalost sami. Správnosti toho závěru nasvědčuje také znění § 7 vládního nařízení z 23. března 1922, čís. 111 Sb., v němž se výslovně stanoví, že § 8 zák. se týká těch případů, v kterých si dědicové projednávají pozůstalost sami.

S hlediska teoretického, jak již shora naznačeno, by ovšem bylo možno zastávati správnost obou shora uvedených výkladů. S hlediska praktického ovšem jest výhodnějším, zachovati dotyčnou oznamovací povinnost při všech pozůstalostech soudem neb notářem neprojednáváných, jak z dalšího vysvitne.

Když strany pořídily místopřísežné seznání jmění a pozůstalostní výkazy, předloží je soudu, jenž má povinnost je přezkoumati. Soud pak může, nevyhovují-li tyto spisy, dáti je sepsati notářem nebo strany k tomu účelu předvolati k projednání. (§ 29, odst. 3 nesp. pat.)

Zákon praví, že soud může, připouští tedy dotyčné zákonné ustanovení dvojí výklad, buď že jest dáno soudu na vůli, zda spisy stranám vrátí, či učiní další uvedená opatření, nebo že nemůže již spisy stranám vrátiti, nýbrž, že má pouze možnost rozhodnouti se pro prvou nebo druhou eventualitu.

Podle našeho názoru jest správnější výklad druhý, logickým rozborem dotyčného zákonného ustanovení dospějeme zajisté k odůvodněnému závěru, že slovo »může« vztahuje se k právu soudu rozhodnouti se pro tu neb onu eventualitu, že však má povinnost tak učiniti, jestliže spisy nevyhovují. Správnosti tohoto závěru nasvědčuje dále úsudek, že zákonodárce by výslovně normoval, že soud má možnost vrácení spisů stranám a dání jim lhůty k sepsání vyhovujících spisů, pakliže by zamýšlel ponechati soudu možnost rozhodnouti se pro dotyčný postup.

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 6. června 1940, čís. jednací R I 268/40/1, v němž rozhodoval o § 29 nesp. pat. praví sice: »Jasný a nepochybný smysl tohoto ustanovení jest, že soud může při tak zv. písemném projednání pozůstalosti dáti podání o projednání pozůstalosti a pozůstalostní vykazy sepsati notářem jen tehdy, jestliže tyto spisy podle jeho názoru nevyhovují.«

Zdálo by se tedy, že nejvyšší soud sdílí eventualitu prvou, podrobnějším rozbořem dospějeme však k závěru, že jde spíše o méně výstižnou stylisaci, zejména pokud nejvyšší soud použil obratu »podle jeho (soudu) názoru.« Z dalšího obsahu dotyčného rozhodnutí zřejmě totiž vyplývá, že nejvyšší soud neponechává možnost sepsání výkazů notářem volnému uvažování soudu, nýbrž že výslovně zdůrazňuje, že soud tak může učiniti pouze tehdy, pakliže jeho názor jest zákonem opodstatněn. Poněvadž pak v citovaném rozhodnutí, jehož další odůvodnění bude uvedeno níže, šlo nejvyššímu soudu pouze o přezkoumání správnosti postupu soudu, rozhodnuvšího se odevzdati spisy notáři, nelze z dotyčného odůvodnění pro správnost prvé nebo druhé eventualy nic podstatného vyvoditi.

Uvedená povinnost jest pak soudu uložena tehdy: »Nevyhovují-li tyto spisy.« Zákon používá tedy poněkud neobvyklého výrazu, jež nutno blíže vyložit.

Jistým jest, že pro vymezení rozsahu pojmu »vyhovovati« může býti jen hledisko právní, čímž vyloučíme řadu případů, kdy by mohlo jíti o »nevyhovování« s jiných hledisk. Leč tím ještě nemáme zodpověděnu otázku, kterému právnímu předpisu musí dotyčné spisy vyhovovati. Jistým jest, že musí vyhovovati předpisům občanského práva a dále předpisům nesporného patentu, sporným jest však, musí-li vyhovovati také předpisům finančním a kterým.

Znění § 29 nesp. pat. poskytuje nám v tomto směru pouze jedno vodítko, avšak podle našeho názoru zcela dostatečné. Podle tohoto zákonného předpisu jde totiž o sepsání listin potřebných pro vydání odevzdací listiny, jak ze srovnání druhé věty, třetího odstavce s první větou téhož odstavce jasně vyplývá.

Podle § 149 nesp. pat. jest vydání odevzdací listiny vázáno jednak splněním podle »okolností« všech ostatních povinností uložených dědici zákonem anebo zůstavitelem, jednak průkazem o zaplacení poplatku z pozůstalosti. Podotknouti ovšem dlužno, že ustanovení o zaplacení poplatků bylo derogováno § 26 cis. nař. z 15. září 1915, čís. 278 ř. z.

Musí tedy pozůstalostní spisy vyhovovati nejen předpisům práva občanského, nýbrž také předpisům poplatkovým, těmto však pouze potud, pokud týkají se skutečností potřebných pro vyměření dědických poplatků.

Správnosti tohoto závěru nasvědčuje jasné znění § 26 cit. již cis. nař., podle něhož může býti odevzdána pozůstalost i před vyměřením a zajištěním nebo zaplacením dědických poplatků: »když byly podány soudu pozůstalostní výkazy předepsané pro přípravu vyměření poplatků a pozůstalostním soudem byla zjištěna jejich shoda s pozůstalostními spisy a výsledky projednání pozůstalosti.«

Má tedy soud pouze povinnost dbáti, aby pozůstalostní výkazy stranami předložené obsahovaly údaje odpovídající znění §§ 32 a násl. ministerického nařízení z 29. prosince 1915, čís. 397 ř. z., a na základě nichž by byla finančnímu úřadu dána možnost vyměřiti poplatky, pokud jde o movitost, při nichž dědické poplatky přesahují peníz 300 K aneb jde-li o nemovitost.

Jde-li o movitosti, jichž úhrn 300 K nepřevyšuje, jest povinností soudu, aby sám přezkoumal podle dokladů předložených mu povinnou osobou břemena a dluhy a vypočetl dědický poplatek. (§ 44 cis. nař. 397/15 až ve znění vl. nař. čís. 66/33 Sb.)

Zbývá ovšem ještě vzítí v úvahu, zda § 26 cis. nařízení z 15. září 1915, čís. 278 ř. z. nebyl derogován § 8 zák. z 12. srpna 1921, čís. 337 Sb. Leč podle § 2 tohoto zákona bylo zmíněné císařské nařízení ponecháno v platnosti, ovšem se změnami v zákoně uvedenými. § 8 cit. zákona neobsahuje však žádnou změnu císařského nařízení pokud náležitosti pozůstalostních výkazů se tkne, nýbrž vztahuje se pouze na platnost dědické dohody a ukládá dědicům zmíněnou již oznamovací povinnost.

Ani § 7 nařízení z 23. března 1922, čís. 111 Sb. nestanoví, že by soud nesměl vydati odevzdací listinu v případě, že by dotýčnou oznamovací povinností dědici nesplnili.

Platí tedy § 26 cis. nař. z 15. září 1915, čís. 278 ř. z. i nadále, pokud z něho lze vyčísti, jaké náležitosti mají míti pozůstalostní výkazy stranami zhotovené, aby na základě nich bylo lze posouditi, zda spisy vyhovují, či nikoliv.

Uvažovati, zda ustanovení cis. patentu, týkající se odevzdání pozůstalosti před zapravením dědických poplatků bylo pozdějšími zákonnými předpisy derogováno, vymyká se již z rozsahu tohoto článku.

Nejvyšší soud citovaným již rozhodnutím ze dne 6. června 1940, čís. j. R I 268/40/1 zrušil usnesení soudu první stolice, jenž zastával názor, že nesplnění oznamovací povinnosti podle § 8 zák. čís. 337/1921 Sb. má za následek, že spisy nevyhovují, s tímto odůvodněním:

»Nedostatečnost spisů nelze spatřovati, jak za to mají oba nižší soudy, v tom, že dědička neoznámila včas příslušnému finančnímu úřadu, kde a kdy se bude o pozůstalostním jmění jednati. Podle § 8 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 337 Sb. z. a n. jsou sice dědicové povinni oznámiti včas příslušnému finančnímu úřadu (aspoň 14 dní) předem, kdy a kde jednání o pozůstalostním jmění se bude konati a finanční úřad má právo zúčastniti se tohoto jednání. Splnění poplatkové povinnosti je však zabezpečeno první větou téhož paragrafu, že při pozůstalostech neprojednaných soudem nabývá dědická dohoda právní platnosti teprve po zaplacení nebo zajištění daně dědické a případně i poplatku nemovitostního. § 7 vládn. nař. z 23. března 1922, čís. 111 Sb. stanoví, že soud pozůstalostní nesmí vydati odevzdací listinu, dokud dědici neprokáží potvrzením finančního úřadu k vyměření daně (poplatku) povolaneého, že daň (poplatek) je zaplacena nebo zajištěna a nebo, že pozůstalost jest daně (poplatku) prosta. Důsledky toho, nevyhoví-li dědicové žádným způsobem ohlašovací povinnosti stanovené § 8 zák. čís. 337/1921 Sb., stanoví odstavec 3 § 7 vládn. nař. čís. 111/1922 Sb.«

Nejvyšší soud dospívá tedy k závěru, že porušení oznamovací povinnosti nemá za následek »nevyhovování spisů«, nýbrž že jest pouze, finančním přestupkem. Bylo by ovšem lze namítnouti, že projednání pozůstalosti stranami musí vyhovovati i finančním předpisům a že skutečnost, že nedbání těchto předpisů má za následek potrestání od finančních úřadů ještě nikterak nevylučuje, že nedbání finančních předpisů s hlediska nesporného patentu může míti za následek zmíněné již nevyhovování spisů.

Jest tedy podle našeho názoru lépe vyhovujícím odůvodnění, že soudům, pokud jde o zachování finančních předpisů, přináležeti při projedná-

vání pozůstalosti stranami přihlížeti k údajům stran pouze po stránce formální. Musí tedy dbáti, aby podání stran skýtala náležitý podklad pro vymezení poplatků, nemohou však šetřiti, zda dotyčné údaje odpovídají také pravdě, pokud pro podobný postup jim neposkytnou ať již finanční úřady návrhem na vyjevovací přísahu podle § 12 zák. č. 74/1901 ř. z., anebo samy strany nutný předpoklad. Pro jiný postup totiž neskýtají, jak již shora dovozeno, finanční zákony soudům náležitého podkladu.*)

* Jiný názor zastává dr. Otakar Hanna v Soudcovských Listech (roč. 1935, str. 46) a považuje nezachování oznamovacích povinností podle § 8 zák. čís. 337/21 za vadné podání pozůstalostních výkazů se sankcí § 29 nesp. pat., aniž by však tento názor se shora uvedených hledisk blíže odůvodnil.

Josef Pužman:

DNEŠNÍ ÚPRAVA VÝDĚLEČNÉHO PODNIKÁNÍ.¹⁾

(Dodatek I.)

1. a) Vládní nařízení ze 4. listopadu 1939, č. 263 Sb., o dočasných omezeních v živnostenském a jiném výdělečném podnikání bylo prodlouženo vládním nařízením z 11. listopadu 1940, č. 397 Sb., do 31. prosince 1942.

Tím tedy zůstává v účinnosti i nadále to, co řečeno v přehledu v čísle 1/1940 Právní praxe na str. 21.

b) Dále uvádím mimořádná opatření vydaná podle vl. nař. ze 14. března 1940, čís. 164 Sb., pro jednotlivé obory.

Sestavuji je podle jednotlivých oborů.

Obor hospodářské skupiny I báňského průmyslu při Ústředním svazu průmyslu pro Čechy a Moravu v Praze.

Vyhláška ministra veřejných prací o zřizování tuhových závodů ze 14. listopadu 1940 (Úřední list z 15. listopadu 1940, č. 268/811).

Sem spadají též vyhlášky z oboru A XV čís. 2 a 3.

Všechny tyto vyhlášky platí do 31. prosince 1941.

Obor hospodářské skupiny IX kovodělného průmyslu při Ústředním svazu průmyslu pro Čechy a Moravu v Praze.

Vyhláška A IX, č. 1, o omezení výroby žárovek pod 30 voltů z 13. srpna 1940 (Úřední list z 15. srpna 1940, č. 189/500).

Vyhláška A IX, č. 2, o omezení výroby radiových lamp z 13. srpna 1940 (Úřední list z 15. srpna 1940, č. 189/501).

Vyhláška A IX, č. 3, o omezení výroby psacích strojů z 13. srpna 1940 (Úřední list z 15. srpna 1940, č. 189/502).

Vyhláška A IX, č. 4, o omezení výroby lisovaných a válcovaných výrobků z olova z 13. srpna 1940 (Úřední list z 15. srpna 1940, č. 189/503).

Vyhláška A IX, č. 5, o zřizování a rozšiřování výroben hořčíkového kovu z 13. srpna 1940 (Úřední list z 15. srpna 1940, č. 189/504).

¹⁾ Viz »Právní praxe«, tento ročník, str. 17 a n.